

Кога бѣхме малечка'и,
 Си имахме стара майка
 Стара майка, мили татко,
 И си имаѣ едно брате.
 Ми помина пленъ по земи,
 Насъ нѣ робя поплени'е,
 Брата Турци го зедо'е
 Къде сѣнце ми за'одвигъ,
 А мене ме однесо'е
 Къде сѣнце ми угревигъ,
 Татка ни го загуби'е,
 Майка ни ъ залюби'е.
 Ясъ си растеѣ, си порастигъ,
 Стоянъ юнакъ ме откупилъ,
 И ме зеде за не'еста.
 Богъ 'и убилъ селяни-те!
 Тежокъ дефтеръ му фарли'е,
 Три шиници жълти дукатъ.“
 Тога Турче ѣ зборвеше:
 „Стоянице, бре не'есто!
 Да го видишъ твой-го брата
 Дан' отъ негде го позна'ашъ?“
 „Айти Турче потуряче!
 Да го видамъ го позна'амъ,
 Отъ него'о десно рамо.
 Кога бѣше малечко'о,
 Майка ми го нишандиса,
 Десно рамо кърстъ ми иматъ.“
 „Стоянице бре не'есто,
 Види ми го десно рамо!“

Стояница сѣ опули,
 Му го виде десно рамо,
 И сѣ спуци го прегушна:
 „А егиди мило брате
 Мило брате Костадине!“
 И той тога отго'ори:
 „Айти сестро Ангелино!
 Како оба сѣ барафме,
 Така си сѣ задружигме,
 От' сме биле братъ и сестра.“
 Що си зеде уще дукатъ,
 Си ъ зеде Стояница,
 Турче викатъ отъ далеку.
 „Я излези, млатъ Стояне!“
 Стоянъ ми сѣ уплашило
 Уплашило, устрашило:
 „Леле, леле я сироматъ!
 Ель не'еста ъ прежаляхъ,
 Ами сега що ке чина,
 Къде пари ке 'и найда,
 Назотъ Турче да 'и врата!“
 Турче-то му велеше:
 „Не плаши сѣ, не страши сѣ,
 Не ти сака жълти дукатъ,
 Уще толку тукъ ти носамъ,
 И не'еста твоя да ъ,
 Отъ сме биле братъ и сестра.“
 Тога Стоянъ сѣ поврати,
 Го пречека с' избац'е,
 Големъ радосъ си стори'е.

Стоянъ и сестра Шенгюфа.

Фатиле ми го Стояна,
 Дренополски-те сеймени
 Въ Дренополски-те лжго'и,
 Въ теменъ го зѣнданъ фарли'е.
 Нищо ми глоба нейкеле,

За два шиника карагрошъ
 И три шиника алтани.
 Нищо си Стоянъ немаше,
 Гла'а-та да си откупигъ,
 Сѣд' една сестра Шенгюфа.